

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesus sapientia incomprehe[n]sibilis pro fatuo deridendus exponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

Silentij Iesu
coram He-
rode causa
quæ.

Ioan. 18.

pore Iesum videre desiderabat, sperans signum videre ab eo, ob nihil aliud. Iesum desiderans, præterquam ut noui aliquid videat. Hoc sciens Dominus Iesus, nequaquam illi placere affectabat, nequeius quæsiuit gratiam, imò se-terfugit, quia non optauit à morte liberari. Quod fortasse fuisse factum, si esset è manibus Iudæorum liberatus, si gratiam obtinisset (quod facile po-tuisset) Herodis. Atq; idèd ne specimen nobis adulationis, aut affectandæ hu-manæ gratiæ exemplum relinqueret, interrogatus ab Herode multis sermo-nibus, nihil respondit: rogatusq; ut coram rege signum aliquid faceret, re-cosauit. Stabant autem ibi, quemadmodum coram Pilato fecerant, pharisæi Iudæorumq; principes constanter accusantes eum, contra quæ etiam nihil re-spondit. Spreuit igitur illum Herodes rex cum exercitu suo.

*Iesus sapientia incomprehensibilis pro fatuo deridendus
exponitur.*

Partis alte-
rius Argu-
menti expli-
catio.

Iob 5.
Sapient. 8.
Psal. 146.
Hierem. 17.

Rom. 11.
Esaia 40.

Sapientia
Patris increa-
ta despicit-
ur, atq; pro
stulto habe-
tur.

Ductio hæc
Iesu quibus
iniurijs facta

Lucæ 23.

Alter articulus ex præcedenti argumento elicitus, talis est: Hic qui sapientia est incomprehensibilis, pro fatuo spectaculoq; deridendus exponitur. Christum virtutem & Dei sapientiam, quomodo supra diximus, nemo est qui nescit. Ipse enim est qui comprehendit sapientes in astutijs suis, ipse est qui à fine attingit vsq; ad finem fortiter, disponitq; omnia suaviter. Ipse est denique unus sapientiæ non est numerus, regens & gubernans omnia, scrutans corda & renes: cui nihil absconditum. Omnia videt & intelligit, & nemo est qui illum doceat. Quis enim adiuuit spiritum Domini? aut quis co-siliarius eius fuit, & ostendit illi? Cum quo inquit consilium (ut propheta dicit) & instruxit eum, & docuit eum sententiam iustitiæ, & erudit eum scientia, & viam prudentiæ ostendit illi? Hic fatuo illudendus exponitur. Nam postquam Herodi regi nihil respondere voluit in re tam ardua, puta vbi de vita aut morte eius agebatur, & acculetores habebat potentes, principes, quos hostes quoq; sibi maximè sequebatur, ac vehementer tam audaces, quàm importunos. In tanto igitur periculo constitutus, quia (ut Herodes secundùm humanam iudicabat prudentiam) seipsum iuuare noluit, nec uti gratia volebat amicorum, quæ hic apud Herodem vltro etiam illi offerebatur, rex Herodes cum exercitu suo illum spreuit, atq; pro fatuo habuit. Illusit quoq; ei in veste alba, quæ erat festiuorum, illudendumq; ad Pilatum remisit. Putasne graue fuerit æternæ sapientiæ Patris, sic despectum, ludibriosaq; veste amictum, redire ad Pilatum, pessimorumq; ac puerorum ludum fieri? Remittitur autem sic in alba derisoriasq; veste Iesus illusus ad Pilatum. Quomodo per medium tunc fidei-uitatis ductus, quomodo pueri senesq; occurrerint, quot irrisionibus quàm fatuo Christo illusum sit, relinquo pijs animis meditandum. Quia igitur ad Pilatum remissus ab Herode fuit, Pilatus conuocatis principibus sacerdotum & magistratibus & plebe, dixit: Oblulistis mihi hominem hunc, quasi auertentem populum. Et ecce ego coram vobis interrogans, nullam causam inuenio in homine isto, in quibus eum accusatis. Sed neque Herodes, ut videtis. Nam quia fortasse me suspectum habetis, quod iusto clementior sim huic vincito vestro, propterea ad alium iudicem vos misi, nolens contra conscientiam meam & iustitiæ leges à Romanis mihi præscriptas, agere. Verùm quomodo mihi il-
Ium,

lum, ita mihi est remissus. Videtis enim quia nihil dignum morte actum est illi. Emendatum ergo illum dimittam.

Iesus eloquentissimus facundissimusq; uti obmutuit.

Iam tertius articulus occurrit elicendus: Eloquentia facundissima obmutuit. Obmutuit, inquam, non ex infirmitate, sed ex voluntate. Christum se exhibuisse facundissimum ac eloquentissimum, non credo aliquem hanc de re posse dubitare. Quid enim in Christo non erat (quicquid gratiarum, virtutis aut laudis fuit) excellentissimum? Necessè erat igitur, in hac gratia eum esse præstantem, qui in omnibus erat singularis. De eius singulari eloquentia atque loquendi virtute est illud apud Euangelistam, quod principes, pharisæi & huiusmodi genus hominum, miserunt qui comprehenderent Iesum, & adducerent eum ad se. Qui vbi ad illum venissent, & audissent illum loqui, nihil efficientes, nihil potentes, infecto negotio redierunt. Interrogati quare non adduxissent Iesum: Nunquam, inquit, *auduimus hominem sic loquentem. quomodo iste loquitur*, indicantes ipsum non solum verba sonare, sed in verbis vim quoq; & virtutem committere, cui nemo contra eius voluntatem posset contradicere siue contraire. Propterea lætabantur etiam turbæ, quia loquebatur Iesus docens sicut potestatem habens, & non sicut scribæ & pharisæi. Hic tamen qui erat tam facundus, ut eloquentiæ ipsius nemo esset qui posset resistere, iam vbi maximè alijs hominibus incumbit loqui ut se liberent, ipse obmutuit, sustinens tanquam esset reus, impiorum accusationes omnes. Nam vbi (quemadmodum dixi) Pilatus animum suum exposuerat Iudæis, Iesum emendatum velle dimittere, exaggerabant & colligebant accusationes plures, quas nunquam inuenire poterant. Cõperunt igitur eum accusare in multis. Itaque cum accusaretur Iesus à principibus sacerdotum & senioribus, nihil respondit. Pilatus autem rursùm interrogauit eum, dicens: *Non audis quanta aduersum te dicunt testimonia? Non respondes quicquam? vide in quantis te accusant.* Iesus autem non respondit ad vllum verbum, ita ut miraretur præses Pilatus vehementer, sciens Iesum virum prudentem & vehementer eloquentem, qui paucis verbis omnes contra se factas potuisset allegationes dissoluere, accusantesq; omnes confutare, mutos ac elingues facere. Hoc enim Pilatus admodum desiderauit, ut Christus innocens suos aduersarios confutaret. Verùm hæc hora erat Christo à Patre data, qua pati, non se defendere, & debuit & voluit. Idèd fuit ut omnia aduersum se tam mendacia quam accusationes iniquæ præualerent.

Partis alterius Argumenti explicatio.

Eloquentia Christi singularis.

Ioan. 7.

Matth. 7.
Marc. 1.

Matth. 27.

Silëtij Christi coram Pilato causa qua.

Precatio pro humilitatis & patientiæ Iesu imitatione.

Iesu misericordissime, qui nos verbo nec minus exemplo erudisti ad humilitatem & mansuetudinem, qui patientiam (ut alias omnes virtutes) in temetipso docuisti, da nobis humilitatis ac patientiæ tuæ vestigia seruentissimo studio imitari, & à nulla tentatione, à nullaq; pusillanimitate superari, qui es benedictus in æternum, Amen.